

ind i Sovekammeret og hentede hans lakerede Hjemmesko.

»Vil Herren ikke skifte?« spurgte hun, idet hun knælede ned foran ham.

Han strakte tavs sit ene Ben og bagefter det andet hen imod hende uden at tage Øjnene fra Ilden. Først da hun havde faaet Lampen tændt og var ifærd med at lukke Vinduesskodderne, blev han opmærksom paa hendes Nærværelse.

»Lad de Skodder være,« sagde han i en fortrædelig Tone, der fik hende til at fare sammen. »Hvad skal de lukkes for?«

Endnu nogen Tid blev han siddende ubevægelig ved Kaminen, gjort døsigt af Straalevarmen og sin legemlige Træthed. Men hans Tanker var ved Frau Babi's Forstyrrelse kommen bort fra deres Vej; de flakkede en Stund herreløse omkring og søgte derpaa (som bestandig i denne Tid, naar de overlodes til sig selv) til hans eget Hjem og Barndomsbyens Kirkegaard. Og pludselig gav det et lille Ryk i ham — saaledes som det regelmæssig gjorde det, naar han, vaagen eller i Nattens urolige Drømme, kom til at tænke paa Faderens Ur. Skønt han efterhaanden godt havde forstaaet, at der havde været lige saa megen Frygt som Haan og Trods i den Følelse, hvormed han i hint Afskedsøjeblik havde handlet, skød han bestandig Erindringen derom fra sig og lod den aldrig slippe helt ind i hans Bevidsthed.